

25 Μαΐου, 1992

(ΠΙΚΗΣ, ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, ΝΙΚΗΤΑΣ, Δ/στές)

ΑΝΔΡΕΑΣ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΣΑΒΒΑ,

Εφεσείων,

v.

ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ,

Εφεσίβλητης.

(Ποινική Έφεση Αρ. 5376).

5 Ανθρωποκτονία κατά παράβαση του άρθρου 205(1)(2) και (3) του Ποινικού Κώδικα Κεφ. 154 όπως τροποποιήθηκε από το Νόμο 3/62 — Αντικατάσταση κατηγορίας για φόνο εκ προμελέτης με κατηγορία για ανθρωποκτονία - Επιβολή ποινής φυλακίσεως δώδεκα χρόνων — Ελικυρώθηκε από το Εφετείο.

10 Ποινή — Επιμέτρηση — Αποτελεί ευθύνη του πρωτόδικου δικαστηρίου — Επέμβαση του Εφετείου δικαιολογείται μόνο όπου η ποινή κρίνεται έκδηλα υπερβολική - Πότε η υπερβολή θεωρείται έκδηλη.

10 Συνταγματικό Δίκαιο — Σύνταγμα άρθρο 28 — Καθιερώνει την αρχή της ισότητας και συνάδει με την ομοιομορφία στην μεταχείριση των παραβατών.

15 Ποινή — Ελαφρυντικοί παράγοντες — Προσωπικές και οικογενειακές συνθήκες — Τεταμένες σχέσεις και διάσταση γονέων — Εφεσείων από μικρής ηλικίας προστάτης οικογένειας — Επίδειξη ζωηρού ενδιαφέροντος για την προστασία και αποκατάσταση των δύο αδελφών του — Προικοδότηση της μεγαλύτερης του αδελφής — Αδιάπτωτο ενδιαφέρον για την ευημερία της μητέρας και των αδελφών του παρά τον αρραβώνα του.

20 Την 18ην Μαΐου 1990 ο κατηγορούμενος ηλικίας 19 χρόνων εσκότωσε το θύμα ηλικίας 52 χρόνων το οποίο ήταν επ' αδελφή γαμπρός της μητέρας του, πλήττοντάς το με πέντε αλλεπάλληλα κτυπήματα σε ευαίσθητα μέρη του σώματός του με χασαπομάχαιρο. Πριν το έγκλημα επισκέφθηκε την κατοικία του θύματος και απομάκρυνε εντέχνως τη θεία του από το σπίτι για να έχει ελεύθερο το πεδίο να πραγματοποιήσει τα σχέδια του.

25 Οι οικογενειακές σχέσεις των οικογενειών του εφεσείοντα και του θείου του διαταράχθηκαν το 1988 όταν διαπιστώθηκε ότι η μικρότερη αδελφή του Ισαβέλλα 12 τότε χρόνων, υπήρξε θύμα σεξουαλικής παρενόχλησης από το θείο της η οποία όπως η ίδια ισχυρί-

σθηκε άρχισε από την ηλικία των οκτώ χρόνων. Οι σχέσεις μεταξύ των δύο οικογενειών αποκατεστάθηκαν μετά την πάροδο κάποιου χρόνου και το βράδυ της 16ης Μαΐου 1990 η μητέρα του εφεσείουτα με την Ισαβέλλα διανυκτέρευσε το σπίτι του θύματος. Σε ερώτηση του αν θα διανυκτέρευε και το επόμενο βράδυ στο σπίτι της αδελφής της η μητέρα του εφεσείουτα απάντησε αρνητικά δίνοντας σαν λόγο την προσπάθεια του θύματος να ενοχλήσει πάλι την Ισαβέλλα κατά την εκεί παραμονή τους. 5

Το Κακούργιοδικείο αποδέχτηκε ότι η μητέρα του εφεσείουτα μετέδωσε την ανησυχία της για την Ισαβέλλα στον εφεσείουτα ο οποίος αναστατώθηκε από το συμβάν, και αφού επετίμησε όλα τα σχετικά γεγονότα και έκαμε αναφορά στη νομολογία του Ανωτάτου Δικαστηρίου ως προς το μέτρο της ποινής που έπρεπε να επιβληθεί του επέβαλε ποινή φυλακίσεως δώδεκα χρόνων. 10

Ο εφεσείων εφεσίβαλε την ποινή σαν έκδηλα υπερβολική και εισηγήθηκε ότι η σημασία της ψυχικής φόρτισης κάτω από την οποία ελειτούργησε ο εφεσείων και οι προσωπικές του συνθήκες δεν ελήφθησαν υπόψη στον βαθμο που ετεβάλλετο στην ποινή. 15

Το Ανώτατο Δικαστήριο απέρριψε την έφεση και απεφάνθηκε ότι: 20

1. Το έγκλημα του εφεσείουτα δεν μπορεί να συσχετισθεί με έγκλημα πάθους που συνήθως εκδηλώνεται υπό την πίεση έξαψης ή πολύχρονου πάθους αλλά επρόκειτο για σχεδιασμένη αντίδραση σε απαράδεκτη, κατά την κρίση του, συμπεριφορά του θύματος που τον προκάλεσε συναισθηματική αναστάτωση. 25

2. Η ποινή που ετεβλήθηκε από το Κακούργιοδικείο αποκαλύπτει ότι οι προσωπικές συνθήκες του εφεσείουτα και η αναστάτωση του επενήργησαν σοβαρά στη μείωση της ποινής για έγκλημα ανθρωποκτονίας που προσεγγίζει τα όρια του φόνου εκ προμελέτης. 30

3. Η αρχή ότι ο καθορισμός της ποινής αποτελεί πρωταρχικό έργο του πρωτόδικου δικαστηρίου αποτελεί αφετηρία για την κρίση της υπερβολικότητας της.

4. Σε εγκλήματα που έχουν σαν αποτέλεσμα την αφαίρεση ανθρώπινης ζωής, για να καθορισθεί η εγκληματικότητα του δράστη λαμβάνεται υπόψη ο σχεδιασμός και ο βαθμός αδιαφορίας για την ανθρώπινη ύπαρξη. Ο εφεσείων επέδειξε παντελή αδιαφορία για τη ζωή του θύματος την οποία ετερμάτισε ηθελήμενα και βάνασα. 35

5. Το Κακούργιοδικείο όπως αναφέρεται στην απόφαση του και όπως ανταναλλάται στην ποινή, έλαβε υπόψη όλους τους μετριαστικούς παράγοντες κατά την επιμέτρηση της η οποία με κανένα μέτρο δεν κρίνεται έκδηλα υπερβολική. 40

Η έφεση απορρίπτεται.

Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:

- Afxenti "Igoas" v The Republic (1966) 2 C.L.R. 116·*
Hourtis v The Republic (1968) 2 C.L.R. 206·
Κυργιανου v The Police (1971) 2 C.L.R. 158·
 5 *Christodoulou v The Republic (1974) 2 C.L.R. 4·*
Λεμή ν Δημοκρατίας (1989) 2 Α.Α.Δ. 340·
Χριστοδούλου ν Δημοκρατίας (1989) 2 Α.Α.Δ. 352·
Philipprou v Republic (1983) 2 C.L.R. 245·
Demetriou v Republic (1988) 2 C.L.R. 175·
 10 *Κωνσταντίνου ν Δημοκρατίας (1989) 2 Α.Α.Δ. 224·*
Φιλίππου άλλως "Φαλλκονέτι" ν Αστυνομίας (1989) 2 Α.Α.Δ. 245·
Γεωργίου ν. Αστυνομίας (1991) 2 Α.Α.Δ. 525.

Έφεση εναντίον Ποινής.

- 15 Έφεση εναντίον της ποινής από τον Ανδρέα Αιμιλίου Σάββα ο οποίος βρέθηκε ένοχος στις 29.11.90 από το Κακουργιοδικείο Λεμεσού (Αριθμός Ποινικής Υπόθεσης 18069/90) στην κατηγορία της ανθρωποκτονίας κατά παράβαση του άρθρου 205 (1) (2) (3) του Ποινικού Κώδικα, Κεφ. 154, (όπως τροποποιήθηκε από το Ν. 3/62) και καταδικάστηκε από Κωνσταντινίδη Π.Ε.Δ., Ερωτοκρίτου Ε.Δ., Παμπαλλής, Ε.Δ. σε φυλάκιση δώδεκα ετών .

Ε. Ευσταθίου, Ν. Παπαμιλιτιάδης, Κ. Καμένος, για τον εφεσεΐοντα.

- 25 *Ρ. Γαβριηλίδης, Ανώτερος Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για την εφεσιβλήτη.*

Cur. adv. vult.

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ: Την απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει ο Δικαστής κ. Γ. Μ. Πικής.

ΠΙΚΗΣ, Δ.: Ο εφεσεΐων κρίθηκε ένοχος από το Κα-

κουργιοδικείο Λεμεσού για το έγκλημα της ανθρωποκτονίας και καταδικάστηκε σε δωδεκαετή φυλάκιση. Με την έφεση εκκαλείται η ποινή ως έκδηλα υπερβολική. Το στοιχείο της υπερβολής προκύπτει, όπως υποβλήθηκε εκ μέρους του εφεσείοντα, από την παράλειψη του Κακουργιοδικείου να δώσει τη δέουσα βαρύτητα:- 5

(α) Στην ψυχική φόρτιση κάτω από την οποία λειτουργήσε (ο εφεσείων) κατά το χρόνο διάπραξης του εγκλήματος, και

(β) τις προσωπικές του συνθήκες. 10

Όπως συνάγεται από την απόφαση του Κακουργιοδικείου και οι δύο παράγοντες λήφθηκαν υπόψη προς μετριασμό της ποινής· γεγονός που δεν αμφισβητείται. Το παράπονο είναι ότι η σημασία των παραγόντων αυτών δεν αντανακλάται στο βαθμό που επιβαλλόταν στην ποινή που τέθηκε. Το χάσμα είναι τόσο μεγάλο, σύμφωνα με τον εφεσείοντα, ώστε να καθίσταται η ποινή καταφανώς υπερβολική. Όπως αναγνωρίστηκε, η απόφαση του Κακουργιοδικείου δεν αποκαλύπτει οποιοδήποτε σφάλμα στον προσδιορισμό των αρχών ή των γεγονότων που επενέργησαν στον καθορισμό της ποινής. Αντίθετα, διαπιστώνεται ότι αποτιμούνται όλα τα σχετικά γεγονότα και γίνεται εκτενής αναφορά στη νομολογία του Ανωτάτου Δικαστηρίου η οποία τείνει να διαφωτίσει ως προς το μέτρο της ποινής για το σοβαρό έγκλημα της ανθρωποκτονίας. 15
(*Michael Antoni Afxenti "Iroas" v. The Republic* (1966) 2 C.L.R. 116, *Christofis Demetris Hourris v. The Republic* (1968) 2 C.L.R. 206, *Kytrianou v. The Police* (1971) 2 C.L.R. 158, *Christodoulou v. The Republic* (1974) 2 C.L.R. 4, *Βλάτης Αδμήτου Λεμή ν. Δημοκρατίας* (1989) 2 Α.Α.Δ. 30
340, και *Χριστάκης Χριστοδούλου ν. Δημοκρατίας* (1989) 2 Α.Α.Δ. 352). Για να γίνει ο αναγκαίος συσχετισμός μεταξύ των γεγονότων της υπόθεσης και της ποινής που επιβλήθηκε, θα προβούμε σε αναφορά στα γεγονότα που στοιχειοθετούν το έγκλημα, αφενός, και σ' εκείνα που διαφωτίζουν σε σχέση με το άτομο και τις συνθήκες του κατηγορουμένου, αφετέρου: 35

Το έγκλημα διαπράχθηκε την 18/5/90. Ο κατηγορούμενος ήταν ηλικίας 19 και το θύμα 52 ετών. Το θύμα ήταν επ' αδελφή γαμπρός της μητέρας του κατηγορουμένου. Οι σχέσεις μεταξύ των δύο οικογενειών ήταν πολύ στενές. Διαταράχθηκαν όμως δύο περίπου χρόνια πριν το έγκλημα, το 1988, όταν διαπιστώθηκε ότι η μικρότερη αδελφή του εφεσείοντα, η Ισαβέλλα, 12 τότε χρόνων, υπήρξε θύμα σεξουαλικής παρενόχλησης η οποία, όπως η ίδια ισχυρίστηκε, άρχισε από τα 8 της χρόνια με θύτη το θείο της, το θύμα του εγκλήματος· ο οποίος, εκμεταλλευόμενος τη συγγενική σχέση, με διάφορα προσχήματα, καθιστούσε την Ισαβέλλα αντικείμενο ικανοποίησης των σεξουαλικών του ορξέων. Οι σχέσεις μεταξύ των δύο οικογενειών αποκαταστάθηκαν μετά την πάροδο κάποιου χρόνου με τη συναινέση της μητέρας του εφεσείοντα για να μην πληγεί η ηθική υπόσταση, όπως κατάθεσε η μητέρα του εφεσείοντα, της οικογένειας της αδελφής της προς την οποία έτρεφε μεγάλη αγάπη και σεβασμό γιατί ανέλαβε την ανατροφή της από τα 7 της χρόνια. Όταν επήλθε η αποκατάσταση των σχέσεων των δύο οικογενειών, αυτή ήταν πλήρης και επεκτεινόταν σε όλα τα μέλη περιλαμβανομένου και του εφεσείοντα.

Ο εφεσείων ήταν το μεγαλύτερο παιδί της οικογένειας του. Ακολουθούσαν οι δύο αδελφές του, η Χαραλαμπία ηλικίας 17 ετών κατά το χρόνο διάπραξης του εγκλήματος, ύπανδρη και μητέρα ενός παιδιού, και η Ισαβέλλα ηλικίας 14 χρόνων. Οι σχέσεις μεταξύ των γονιών του ήταν κατά το πλείστο τεταμένες και το ενδιαφέρον του πατέρα για την υλική και ηθική ευημερία της οικογένειας του περιορισμένο. Πριν το τραγικό συμβάν οι γονείς του βρίσκονταν σε διάσταση και ο πατέρας διέμενε μακριά από την οικογένεια. Από μικρός ο εφεσείων ανέλαβε το ρόλο του προστάτη της οικογένειας για την αναπλήρωση του κενού που άφησε η αδιαφορία του πατέρα. Άρχισε να εργάζεται μετά την αποφοίτηση του από το δημοτικό σχολείο και επεδείκνυε ζωηρό ενδιαφέρον για την προστασία και αποκατάσταση των αδελφών του. Συνέβαλε με την εργασία του στην προικοδότηση της μεγαλύτερης του αδελφής και παρά τον αρραβώνα του με δεκαπεντάχρονη νέα

συνέχισε τη συνδρομή του στην οικογένεια και διατήρησε αδιάπτωτο το ενδιαφέρον για την ευημερία της μητέρας και των αδελφών του.

Η δυσαρέσκεια του εφεσείοντα για τη διαγωγή του θύματος έναντι της αδελφής του αναζωπυρώθηκε το απόγευμα της 17/5/90 κάτω από τις εξής συνθήκες: 5

Η μητέρα του εφεσείοντα, λόγω του κλονισμού της υγείας της, και η Ισαβέλλα διανυκτέρευσαν το προηγούμενο βράδυ στο σπίτι του θύματος με πρόσκληση της σύζυγου του. Σε ερώτηση του εφεσείοντα το απόγευμα της 17/5/90 αν θα διανυκτέρευε και το επόμενο βράδυ στο σπίτι της αδελφής της, εφόσον φαινόταν να ήταν ακόμα άρρωστη, η μητέρα του απάντησε αρνητικά και στην επιμονή του για την αποκάλυψη των λόγων της άρνησής της του είπε ότι το προηγούμενο βράδυ, κατά την παραμονή της στο σπίτι του θείου του, ο τελευταίος προσπάθησε και πάλι να ενοχλήσει την αδελφή του. Έτσι ερμήνευσε η μητέρα του το άνοιγμα της θύρας του υπνοδωματίου στο οποίο κατακλίθηκαν στο ίδιο κρεβάτι η μητέρα και η Ισαβέλλα, προφανώς κατά την επιστροφή από την εργασία του γύρω στις 11 μ.μ. Όπως ανέφερε η μητέρα, το θύμα έκλεισε την πόρτα μόλις έγινε αντιληπτός από την ίδια. Το περιστατικό αφεαυτού είναι ουδέτερο. Η σύζυγος του θύματος κατάθεσε ότι το θύμα δε γνώριζε ότι το βράδυ εκείνο η αδελφή της και η Ισαβέλλα θα διανυκτέρευαν στο σπίτι τους και απέδωσε το άνοιγμα της πόρτας σε επιθυμία του θύματος να δει το εγγονάκι του το οποίο συνήθως κοιμόταν σε εκείνο το δωμάτιο. Το θύμα και η σύζυγος του συγκατοικούσαν με την οικογένεια της ύπανδρης κόρης τους. Είναι πρόδηλο ότι η μητέρα του εφεσείοντα απέδωσε ανήθικα ελατήρια στο θύμα υπό το φως των γεγονότων που στο παρελθόν οδήγησαν σε προσωρινή διακοπή των σχέσεων των δύο οικογενειών. Η μητέρα του εφεσείοντα ανησύχησε για την Ισαβέλλα, ανησυχία την οποία, όπως το Κακουργιοδικείο αποδέκτηκε, μετέδωσε στον εφεσείοντα ο οποίος, όπως έκρινε το δικαστήριο, αναστατώθηκε από το συμβάν. Ότι επακολούθησε αποκάλυπτει σχεδιασμό εκ μέρους του εφεσείοντα να φονεύσει 10 15 20 25 30 35

το θείο του.

Όταν επέστρεψε από την εργασία του το βράδυ της 17/5/90, κοντά στα μεσάνυχτα, ο εφεσείων επισκέφθηκε την κατοικία του θύματος και απομάκρυνε εντέχνως τη θεία του από το σπίτι της, λέγοντας της ότι η μητέρα του είχε ανάγκη της βοήθειας της, ώστε να αφηθεί ελεύθερο το πεδίο για όσα, όπως συνάγεται, σχεδίαζε να πράξει. Αφού απομάκρυνε τη θεία του, επέστρεψε στο σπίτι του θύματος και του επετέθη με μαχαίρι το οποίο έφερε στη μέση του και το οποίο χρησιμοποιούσε στην εργασία του για τη σφαγή ζώων, πλήττοντας το θύμα με πέντε αλληπάλληλα κτυπήματα σε ευαίσθητα σημεία του σώματος τα οποία προκάλεσαν το θάνατο του. Το φονικό μέσο "χασαπομάχαιρο", όπως χαρακτηρίστηκε, η βιαιότητα των πληγμάτων και τα μέρη του σώματος στα οποία είχαν καταφερθεί, καταμαρτυρούν αποφασιστικότητα εκ μέρους του εφεσείοντα να δολοφονήσει το θύμα που σε συνδυασμό με την απομάκρυνση της θείας του εύλογα κρίνεται ως προσχεδιασμένη πράξη.

Ο κ. Ευσταθίου, στην αγόρευση του, αναγνώρισε τη σοβαρότητα του εγκλήματος και την απέχθεια την οποία διεγείρει. Εισηγήθηκε όμως ότι οι πράξεις του εφεσείοντα δεν μπορεί να διαχωριστούν από το άγχος και την αγωνία κάτω από την οποία τελούσε για την προστασία της απροστάτευτης από τον πατέρα του οικογένειας και ιδιαίτερα της μικρής του αδελφής. Είναι κάτω από το φάσμα αυτής της αγωνίας και πάθους που έδρασε, τόσο μεγάλου, ώστε να απωλέσει τον αυτοέλεγχο και να προβεί στη φονική πράξη. Προσεγγίζει, όπως εισηγήθηκε, τα όρια εγκλήματος πάθους γνωστού στη Γαλλία ως Crime Passionelle.

Δυσκολευόμεθα να συσχετίσουμε το έγκλημα του εφεσείοντα με έγκλημα πάθους που συνήθως εκδηλώνεται υπό την πίεση έξαψης ή πολύχρονου πάθους που μεταβάλλεται σε έμμονη ιδέα. Ο εφεσείων, όπως αποκαλύπτουν τα γεγονότα, μετά που πληροφορήθηκε για το συμβάν, είχε την αυτοκυριαρχία να μεταβεί στην εργασία του και την ψυχραιμία να επινοήσει σχέδιο για την εξόντωση του θύ-

ματος. Επρόκειτο για σχεδιασμένη αντίδραση σε απαράδεκτη, όπως την έκρινε, συμπεριφορά του θύματος που, στην ευμενέστερη για τον εφεσείοντα περίπτωση, του προκάλεσε συναισθηματική αναστάτωση. Είναι το στοιχείο της έντασης, όπως ανέφερε ο δικηγόρος της Δημοκρατίας, 5 που οδήγησε την κατηγορούσα αρχή να αντικαταστήσει την κατηγορία για φόνο εκ προμελέτης με κατηγορία για ανθρωποκτονία. Η διαπίστωση του κ. Γαβριηλίδη ότι το έγκλημα το οποίο διαπράχθηκε ευρίσκεται στο μεταίχμιο 10 μεταξύ φόνου εκ προμελέτης και ανθρωποκτονίας είναι ορθή. Εγκλήματα ανθρωποκτονίας αυτής της σοβαρότητας προσελκύουν είτε το ανώτατο όριο της ποινής που προβλέπει ο νόμος, ισόβια δεσμά, ή ποινή που προσεγγίζει εκείνα τα όρια μεταξύ 15-20 ετών φυλάκισης. Το Κακούργιοδικείο δέχτηκε ότι η αναστάτωση του εφεσείοντα επέδρασε στη διάπραξη του εγκλήματος γεγονός που λήφθηκε 15 υπόψη στον καταλογισμό της ευθύνης για το έγκλημα.

Εκτός από τη συναισθηματική φόρτιση, οι σκληρές οικογενειακές συνθήκες του εφεσείοντα, καθώς και η νεαρά του ηλικία, λήφθηκαν υπόψη στην επιμέτρηση της ποινής. 20 Η ποινή που του επιβλήθηκε αποκαλύπτει ότι οι προσωπικές του συνθήκες και η αναστάτωση που του προκάλεσε το συμβάν που του εξιστόρησε η μητέρα του επενήργησαν σοβαρά στη μείωση της ποινής για έγκλημα ανθρωποκτονίας που προσεγγίζει τα όρια του φόνου εκ προμελέτης. 25

Η επιμέτρηση της ποινής αποτελεί ευθύνη του πρωτόδικου δικαστηρίου, όπως έχει επανειλημμένα διακηρυχθεί. Πεδίο για επέμβαση παρέχεται μόνον εφόσον η ποινή κρίνεται έκδηλα υπερβολική. Σειρά αποφάσεων του Εφετείου πραγματεύεται τις αρχές που διέπουν την αναθεώρηση της 30 ποινής με αναφορά στο μέτρο της. (Βλ. μεταξύ άλλων *Philippou v. Republic* (1983) 2 C.L.R., 245, βλ. επίσης μεταξύ *Demetriou v. Republic* (1988) 2 C.L.R., 175, *Κωνσταντίνου v. Δημοκρατίας*, (1989) 2 Α.Α.Δ.), 224 και *Φιλίππου άλλως "Φαλκονέτι" v. Αστυνομίας*, (1989) 2 Α.Α.Δ.) 245. 35 Οι αρχές αυτές συνοψίζονται στη *Γεωργίου v. Της Αστυνομίας*, (1991) 2 Α.Α.Δ. 525, στο απόσπασμα που ακολουθεί στη σελ. 531:-

"Η υπερβολή πρέπει να έχει αντικειμενικό έρεισμα όπως υποδηλώνει ο όρος έκδηλη, δηλαδή να είναι φανερό σε οποιοδήποτε έχει να συσχετίσει με το μέτρο του δικαίου, τη σοβαρότητα του εγκλήματος με την τιμωρία η οποία επιβάλλεται. Έκδηλη υπερβολή μπορεί να τεκμηριωθεί με αναφορά σε ένα από δύο παράγοντες ή και σε συνδυασμό των δύο:-

(1) Πασίφανη έλλειψη αντιστοιχίας μεταξύ της σοβαρότητας του εγκλήματος και της ποινής που επιβάλλεται, και

(2) Ουσιώδη απόκλιση της ποινής που επιβάλλεται από το πλαίσιο που οριοθετεί η νομολογία του Ανωτάτου Δικαστηρίου, νοουμένου ότι οι δικαστικές αποφάσεις παρέχουν σταθερές ενδείξεις για την ύπαρξη τέτοιου πλαισίου. Η ομοιομορφία στη μεταχείριση των παραβατών που συνάδει και με την αρχή της ισότητας που καθιερώνει το άρθρο 28, αποτελεί βασική αρχή του δικαίου. Το πλαίσιο το οποίο διαγράφεται από τη νομολογία ως προς την τιμωρία συγκεκριμένων τύπων εγκλημάτων είναι απαρέγκλιτα ευρύ ανάλογο με την ανομοιογένεια των γεγονότων που μπορεί να συνθέσουν το ίδιο αδίκημα.

Αφετηρία για την κρίση της υπερβολικότητας της ποινής αποτελεί η αρχή ότι ο καθορισμός της αποτελεί πρωταρχικό έργο του εκδικάζοντος την υπόθεση δικαστηρίου. Το πρωτόδικο δικαστήριο είναι σε ιδανική θέση να εκτιμήσει τα περιστατικά και τη σοβαρότητα του εγκλήματος καθώς και τους κινδύνους που ενέχουν οι διάφορες μορφές εγκλήματος για το κοινωνικό σύνολο."

Η ιερότητα της ζωής και η προστασία της αποτελούν την πρώτη σε ιεράρχηση μέριμνα της κάθε πολιτισμένης κοινωνίας. Η αφαίρεσή της με εγκληματική πρόθεση αποτελεί κάτω από οποιοδήποτε συνθήκες σοβαρό έγκλημα. Στον καθορισμό της εγκληματικότητας του δράστη λαμβάνεται σοβαρά υπόψη ο σχεδιασμός και ο βαθμός αδιαφο-

ρίας για την ανθρώπινη ύπαρξη. Στην προκείμενη περίπτωση ο εφεσείων επέδειξε παντελή αδιαφορία για την ζωή του θύματος, την οποία τερμάτισε ηθελημένα και βάνανουσα. Κάθε στοιχείο μετριαστικό της ποινής λήφθηκε υπόψη, όπως αναφέρεται στην απόφαση του Κακούργιοδικείου και όπως αντανακλάται στην ποινή. Η ποινή που επιβλήθηκε δεν κρίνεται με κανένα μέτρο έκδηλα υπερβολική. 5

Η έφεση απορρίπτεται.